

De voorleesfinale

‘En dan nu de uitslag van de voorrondes...!’ De juf laat haar stem extra spannend klinken. Jeroen geeft met zijn vuisten een roffel op zijn tafel.

De klas wacht vol spanning af. Wie zou er van hun klas door mogen naar de finale van de voorleeswedstrijd?

Roos houdt haar adem in. O, ze hoopt zo dat zij het is! Ze weet dat ze een goede kans maakt. Vorig jaar was ze immers tweede van de klas geworden.

‘Toe nou juf, zeg nou! Ben ik het?’ roept Theo.

Iedereen schiet in de lach. Die Theo! Hij kan nog geen zinnetje foutloos lezen.

‘Goed dan. De winnaar van onze klas is dit jaar.... Roos Verweij! Gefeliciteerd Roos!’

Roos springt van haar stoel ‘Yes!’ roept ze hard door de klas.

‘Dus Roos, bereid je de komende twee dagen goed voor. Vrijdag zal de finale worden gehouden in de gemeenschapsruimte.’

De juf geeft haar een papier met de instructies voor de finale. Roos leest het even snel door. Hm... ze moet dus een ander boek kiezen, het mag niet hetzelfde boek zijn als ze in de voorronde heeft gebruikt. Dat wordt dus hard oefenen de komende dagen!

‘Zet ‘m op hè Roos!’ zegt Lydia. ‘Onze klas moet dit jaar de finale winnen!’

‘Ik zal m’n best doen,’ lacht Roos. ‘Ik ben benieuwd welke kinderen uit de andere klassen door zijn naar de finale.’

Dat hoort ze snel genoeg, want precies op dat moment gaat de bel voor het speelkwartier. Buiten loopt ze direct naar haar vaste plekje waar ze altijd staat te kletsen met Jessie.

‘Ha Roos!’ roept Jessie als ze haar ziet aankomen. Jessie is haar beste vriendin. Vorig jaar zaten ze nog bij elkaar in de klas, maar helaas is Jessie blijven zitten.

‘Drie keer raden wie er door is naar de finale!’

Roos kijkt haar verrast aan. ‘Jij?’

Jessie knikt enthousiast. ‘O, ik hoop zo dat ik ook de finale win.’

Roos slikt als ze ziet hoe blij haar vriendin is. Zij wil ook winnen... maar ze gunt het Jessie ook zo graag. Ze weet nog goed hoe verdrietig haar vriendin was geweest toen ze had gehoord dat ze was blijven zitten. Maar aan de andere kant... Zij wil vrijdag de beste zijn! De hoofdprijs is immers de hele serie van haar favoriete schrijver!

Jessie schudt aan haar arm. ‘Hé Roos, waar zit jij met je gedachten?’

Roos kijkt haar aan. ‘Sorry, wat is er?’

‘Wie heeft er in jullie klas gewonnen?’ vraagt Jessie voor de tweede keer.

Roos wijst op haar borst.

‘Jij? Echt waar? Wat leuk! Maar ik ga winnen hoor!’ lacht Jessie. Roos lacht een beetje schaapachtig. Ineens vindt ze de voorleeswedstrijd niet zo leuk meer.

Die vrijdag is het stampvol in de gemeenschapsruimte. Alle kinderen van de bovenbouwgroepen zitten op de grond. Op het podium staat een enorme stoel met goud geverfde leuning en een paars fluwelen zitting. De microfoon staat ook al klaar. Roos voelt de spanning in haar maag als ze naar de stoel kijkt.

Dan wordt ze op haar rug getikt. ‘Jij mag eerst, Roos,’ zegt de meester.

‘Nu?’ vraagt ze met een bibberstem.

De meester knikt. ‘Zet ‘m op Roos!’ roepen haar klasgenoten als ze het podium oploopt.

Ze klimt op de stoel. Haar voeten bengelen, ze kan niet eens bij de grond.

Als het stil is, zegt ze: ‘Beste jongens en meisjes, ik ga jullie voorlezen uit Levensgevaarlijk, het nieuwste boek van Eeuwoud Koolmees.’

Even trilt haar stem nog, maar na een paar woorden gaat het beter en vol zelfvertrouwen leest ze haar stukje voor. Mooi op toon... niet te snel... en precies bij dat ene stukje laat ze haar stem extra spannend klinken. Als ze klaar is, krijgt ze een daverend applaus.

‘Dat was heel mooi, Roos,’ zegt de meester als hij het podium op loopt. ‘De anderen zullen echt hun uiterste best moeten doen om dit te verbeteren!’

Na haar is het de beurt aan Marco. Hij doet het best goed, vindt Roos, maar wel maakt hij een paar foutjes. Dan volgt Peter. Ook hij doet het supergoed, maar volgens Lydia die naast haar zit, was zij toch echt veel beter. En dan is het de buurt aan Jessie. Roos voelt hoe de spanning in haar buik weer toeneemt. ‘Zet ‘m op Jessie!’ roept ze keihard. En ze meent het echt. En toch hoopt ze dat Jessie niet zal winnen. Hè, wat een naar gevoel is dat toch. Ze wil zelf winnen, maar ze wil ook dat Jessie wint. En dat kan dus niet, er kan er maar één de beste zijn. Ze bijt op de binnenkant van haar wang van de zenuwen.

De meester klapt weer in zijn handen. Langzaam wordt het stil.

‘En dan nu de laatste kandidaat van deze spannende finale.’ Hij kijkt naar de jury. ‘Ik ben blij dat ik niet hoeft te beslissen,’ zegt hij. ‘Tjonge jonge, wat is het moeilijk om te zeggen wie nu de allerbeste is. Goed, Jesssie, ben je er klaar voor?’

Jessie knikt. Roos zit hoe haar handen trillen als ze haar boek opent. ‘Kom op Jes...,’ fluistert ze zacht. En dan begint haar vriendin te lezen. Het is een stukje uit een heel verdrietig boek. Al snel is het muisstil. Alleen de zachte voorleesstem van Jessie is nog maar te horen. Alle kinderen luisteren ademloos. Roos zucht. Wat doet Jessie dit mooi! En wat een indrukwekkend fragment heeft ze uitgekozen!

Als Jessie haar boek dichtklapt, blijft het daarna nog een paar seconden helemaal stil, zo zijn alle kinderen onder de indruk. Dan barst er een oorverdovend applaus los.

Jessie staat op en loopt het podium af. Roos twijfelt. Ze wil naar haar vriendin toe, haar vertellen dat ze zo vreselijk mooi heeft voorgelezen. Maar een jaloers stemmetje in haar zegt: doe maar niet, straks verslaat ze je nog en kun je naar die mooie prijs fluiten. Jessie wordt omringd door haar klasgenootjes die haar enthousiast op haar rug slaan. Roos gaat weer zitten en kijkt hoe de juryleden druk overleggen. Eén van hun vier wordt de winnaar. Marco vast niet. En Peter was ook lang niet zo goed als Jessie. Dus het gaat tussen Jessie en haar. Roos slikt een paar keer als de jury de meester roept. Dan loopt de meester het podium weer op.

‘Beste kinderen, zojuist heeft de jury de winnaar van onze jaarlijkse voorleeswedstrijd bepaald. Ik geeft het woord aan ons bestuurslid meneer Verstrate.’

Meneer Verstrate neemt de microfoon van de meester over en schraapt een paar keer zijn keel.

‘Beste finalisten, wat hebben jullie het ons moeilijk gemaakt deze keer. Echt, jullie kunnen allemaal fantastisch mooi voorlezen! Ik vind dan ook dat jullie alle vier een groot applaus hebben verdiend.’

Tijdens het applaus gluurt Roos even naar Jessie. Ze ziet de Jessie ook net naar haar kijkt. Jessie steekt haar duim op. Roos lacht, maar het kost haar wel moeite. Ze voelt zich verward. Wat wil ze nou het liefst? Dat Jessie wint? Of dat ze zelf wint? Ze weet het niet.

Als het applaus over is, neemt meneer Verstrate weer het woord.

‘De nummers één en twee zaten met hun punten heel erg dicht bij elkaar. Het scheelde echt maar heel weinig. Maar de manier waarop de winnaar jullie allemaal in de greep had tijdens het voorlezen gaf bij ons de doorslag. Jongens en meisjes, de winnaar van de grote voorleeswedstrijd van dit jaar is... Jessie!’

Weer klinkt er een oorverdovend applaus. Roos klapt hard mee terwijl ze haar best doet om echt blij te zijn voor haar vriendin. Toch voelt ze hoe de tranen achter haar oogleden prikken. Al wekenlang had ze zo gehoopt deze wedstrijd te winnen!

Dan vermant ze zich en als Jessie haar prijs in ontvangst heeft genomen is Roos de eerste die haar feliciteert.

Ze geeft haar vriendin een stevige knuffel. ‘Super gedaan Jes!’ zegt ze.

‘Jij was ook heel goed, Roos,’ zegt Jessie in haar oor.

Roos laat haar vriendin los. Ze kijken elkaar aan. En als ze het gelukkige gezicht van Jessie ziet dan is alle jaloersheid verdwenen. ‘Maar jij was gewoon de allerbeste,’ zegt ze dan eerlijk. En ze is verbaasd hoe fijn ze zich opeens voelt.